

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 29, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

LOS DOS MANUELES, GRANS ACRÓBATAS AÉREOS CONSERVADORES.

Salts com aquest ni Leotart los feya. Ara que 'ls dos Manueles se troban á Barcelona, digui Sr. Alegria ¿qué no podria contractarlos?

CRÓNICA.

CONSUMATUM EST.

Es a dir: ja 'l Banch d' Espanya té lo que volia, lo que 'ls conservadors van prometre regalarli.

A horas d' ara ja deu haver encarrugat l' impressió de la gran bitlletada del sigle. L' or fa temps que ha fugit, no sé si per por de que 'ls conservadors l' agafessin: la plata, ab tot y valer molt menos de lo que representa, se disposa també, segons sembla, a emprendre un viatge de recreo; no sé si 'l bronzo seguirá 'l mateix camí, perquè, com vostés comprendrán, ¿qué ha de fer l' infelís si 'ls altres marxan?... Aquí no quedarán més que 'ls bitllets de Banch.

Y 'l Banch d' Espanya dirá:—Cantín papers y mentín barbas. Y qui 'ls vulga que 'ls prengui, y qui no 'ls vulga que 'ls deixi.

Se deya aquests dias que 'l comers de Madrit, baix la direcció del *Círcul de la Unió mercantil*, s' aprestava a fer una manifestació ruidosa y de alguna trascendencia.

En efecte: s' havian imprés un bon número de cartelóns destinats a sér colocats en totes las botigas, ab lo lema: *No se admiten billetes de Banco*. Los cartelóns havian de sortir al dia següent mateix de promulgarse la ley. Hi havia compromís formal de ferho.

Vingué 'l gran dia, y res.

La majoria de botiguers van abstenirse de cumplir aquest compromís. Altres varen sortir del pas, colocant lo cartelón amensador en la part més fosca de la botiga, allà hont ningú pogués véure'l ni llegirlo. Sols uns quants, molt poch, dispararen ab bala.

Al mateix temps, los venedors ambulants, aquells qu' expenen objectes qual preu varia desde 10 céntims a un ral y milj, ostentavan lo cartelón y 'l passejavan cómicament per tots los carrers de Madrit, provocant a són pas la riota dels transeunts.

La manifestació acabá en bufo.

Está vist. Nos trobém encara en lo periodo de la broma. No hi fa res: aném rihent: després de las riallas ne vindrán las plorallas.

Los que han rebut lo cartelón y no han tingut a bé exposarlo ni ferne cap us, si m' han de creure a mi, no 'l destruheixin: guardinlo que un dia ó altre 'ls servirá.

Comprenh que ferne us avuy, quan tot just s' ha votat la ley, quan encare no s' ha desencadenat la invasió de la bitlletada, equival en certa manera a posar lo pegat avants de que surti 'l floronco. Aixís y tot, una vegada salvat lo desitj de no provocar un conflicte, obrarán molt santament guardant lo pegat per quan lo floronco surti, en la seguretat absoluta de que 'l floronco s' presentarà... y potser més prompte de lo que molts se figuren.

Negarse a admetre bitllets de Banch, quan encare la nova ley no ha pogut produhir los efectes que se 'n esperan, equivaldria a un verdader suicidi... y 'l suicidi es un acte contra naturalesa.

Esperém, que fins a la mort, bè tenim de arribarhi.

Pero, al meu entendre, 'l mal imminent que avuy 'ns amensassa, no s' cura sols ab cartelóns. Se cura prevenintlo, se cura fentlo impossible, alentant l' esperit públich, reformant radicalment las costums politicas.

Mentres tothom miri ab indiferencia las lluytas electorals, lo govern tallará sempre 'l bacallá, s' forjará majorias constituídas a gust seu, y tirarà al dret, digui 'l país lo que vulga, clami 'l país lo que clami. Un dia, com avuy ha passat, tindrà 'l govern necessitat de diners per continuar inveterats despilfarros... Donchs, no s' hi mirará un moment, acudirá al Banch d' Espanya, mal haja de comprometre 'l crédito de la nació, per un periodo de trenta anys. Los diputats dirán a tot que sí, perquè 'ls diputats res li deuen al país: totho deuen al govern que 'ls ha regalat l' acta.

Quedan las oposicions, que podrian contrariar los disbarats gubernamentals: Mes de aquestas, únicament las republicanas saben alsar la véu ab energia. ¡Pero es tan reduhit lo número dels diputats republicans que van deixar escapar de la matansa efectuada quan las eleccions, que per més que s' esforsin, es molt poch lo que poden! Las oposicions monárquicas... ¿qui fá cas de aquestas oposicions?... «Avuy per mi, demá per tú»: aquest es lo seu lema y s' combaten de per riure; pero en lo fondo s' entenen y s' ajudan.

Los representants del país que blasonan de independents, com lo Sr. Durán y Bis, parlan ab horror de abismes oberts a nostres peus; pero arriba 'l moment de la

votació y 's llansan de cap a aqueixos abismes, que, segons manifestavan, eran tan horrenos.

Ab ells s' enfonza la seva formalitat, lo seu prestigi, la seva respectabilitat... tot, menos lo seu ministerialisme.

Y es perquè vivim en una atmósfera viciada, corrompuda, en la qual lo país honrat s' asfixia.

En cada elecció, 'l país se deixa deshonorar.

Es molt just, per consegüent, que per ell cada legislatura siga un simulacre de bugada, en la qual sense netejarse la roba, cada vegada pert un llansol.

Descuida torpement los seus drets polítichs, y en cástich a aquest descuit, se 'l tracta ab lo major despreci y se l' empobreix ab la major tranquilitat.

Per lo tant, a aquells que diuen que las eleccions son una farsa, y que per evitar aquesta farsa no fan tot lo que 'ls dicta la conciencia, avuy que palpan los terribles resultats del seu descuyt, hi ha que dirlos ab la coneguda copla castellana:

«Tú lo quisiste,
fraile Mostén:
tú lo quisiste,
tú te lo ten.»

P. K.

'absolució d' en Pep dels Ous, lo gran matuter de Madrit, dona lloch a las més tristas consideracions.

No s' tracta solament de un home que viu exercint una industria ilícita, que redunda en detriment del comers de bona fe y del públich en general, que ha de pagar com si haguessen satisfet l' impost dels consums, los articles que han entrat defraudant los drets. Se tracta de alguna cosa més.

En Pep dels Ous per lograr los seus propósitos, havia d' estar en connivencia ab los empleats: los empleats concientian los seus abusos: los empleats participavan de las sevas ganancias.

Que hi haja llops es natural. Pero que hi haja pastors que fassan ali ab los llops, es una cosa que no s' havia vist may.

Aquesta monstruositat estava reservada a la Espanya dels nostres dias... es a dir: a la Espanya conservadora.

L' amnistia que ha concedit lo govern als emigrats republicans, no es tal amnistia: no passa més enllá de un indult regatejat.

Aixís com una engruna no es ni será may un pá, la gracia concedida pel govern no passa de ser una miserable engruna de pietat y misericordia.

Los republicans emigrats son culpables de ser republicans.

S' haguessen sublevat en nom de Carlos VII, avuy reingressarian en l' exercit, ab tots los honors y ab tots los ascensos que haguessen guanyat fent toch contra 'ls liberals.

Fins ab aixó s' demostra l' odi que tenen los conservadors a la República. Odi, ó temor, ó lo que siga.

Pero ni 'l temor, ni l' odi ni res del mon evitarán que la República vinga.

Als oficials que avants de la girada de truyta de Sagunto s' havian passat als carlins, se 'ls reintegrá en las filas del exercit, siguentlos abonadas las pagas atrasadas.

Als oficials que se sublevaren en favor de la República, se 'ls condemna a morir de gana, no permetentlos lo reingrés en l' exercit.

Está vist: allá hont campan conservadors, prosperan las boinas y en cap manera 'ls gorro-frigis.

Un acte heróich es sempre admirable. Pero quan qui 'l realisa es un trist obrer y quan aquest obrer exposa sens vacilar la existencia per salvar la dels seus semblants, la admiració que produheix raya en entusiasmé.

Aixó es lo que succehi ab Ramón Llorens, detenint lo tiro desbotat de una jardinera, que hauria pogut ocasionar numerosas desgracias.

L' alcalde de Barcelona ordená que corrés a cárrech de la ciutat la cura de las llesions que va produhirse, y 'l regidor republicá Sr. Laporte proposá que además se li concedis una recompensa.

En concepte nostre la mereixen sempre tots los actes de valor y de humanitat.

Lo Sr. D. Francisco Bau, acreditat dentista, s' ha encarrugat del gabinet odontològich que tenia 'l seu difunt germa D. Joseph en lo carrer d' Escudillers, haventhi introduhit reformas tan acertadas, que 'l colocan dignament entre 'ls més ben montats d' Espanya.

Los asseguro que l' establiment es digne de ser visitat.

A un, fins li sab greu no tenir de tant en tant una miqueta de mal de caixa per anarse'n a passar un rato en aquell gabinet tan ben montat y posarse en mans de un operador tan hábil.

Lo Sr. Bau, lo dia de la inauguració del establiment, obsequiá als visitants ab un exquisit banquet, servit en los jardins mateixos de la casa.

May com en aquella ocasió s' demostrá la utilitat práctica de las dents. ¡Si 'n van fer de feyna en poca estonal!

Senyor de Paz, permétem que 'l feliciti.

Després de la defensa calurosa que ha fet de la ley concedint al Banch d' Espanya las consabudas gangas, es de creure que dintre de la sucursal de Barcelona hi tindrà vara alta.

Cregui, Sr. de Paz, que no ho perdré de vista.

Y 'l dia que necessiti que 'l Banch d' Espanya 'm prrogui algún pagaré, 'm permetré molestarlo pregantli que m' hi fassa de bó. Y lograré, de fixo, lo que necesito, si vosté s' hi empenya y suplica a las oficinas del Banch que 's mirin l' assumpto com a cosa propia.

En pago del gran favor que li ha fet, ¿vol vosté, senyor de Paz, que 'l Banch d' Espanya li negui una cosa tan senzilla y tan relativament insignificant, com la prórroga de uns pagarés?

¿Veritat que no li podrà negar, Sr. de Paz?

Ha sigut ascendit a general de Brigada, D. Enrich Puigmoltó, un subjecte guapíssim y elegantíssim que havia gosat de gran favor en la cort de D.ª Isabel II.

Un admirador d' aquest personatge digué, ab motiu de son ascens:

—Ben merecut. No s' olvidi que 'l general Puigmoltó sigué un poderós puntal de las institucions.

A Sant Andréu van celebrarse diumenje *trampas* electorals.

Lo miracle de la multiplicació dels peixos, y qui du peixos diu candidaturas, s' efectua en mans del president de una mesa, provocant lo disgust dels electors de bona fe, y havent donat per resultat lo tal acte 'l volcament de l' urna y un estrepitós escándol.

A Sans, ahont las eleccions se celebraren sens la menor novetat, mentres los republicans alcansaren 1.310 vots, los monárquichs no lograren reunirne més enllá de 190.

Que sempre 'l poble de Sans
tant ab cens com sense cens,
ha brillat pels elements
francament republicans.

Los conservadors continúan fent economías, tal com las prometian.

Y en efecte: en demostració del esperit económic que 'ls distingeix, han resolt:

Primer: crear un augment de sous per tots los jefes y oficials del exercit.

Segón: concedir viudedat a las esposas de militars, siga la que s' vulga la graduació que aquests tidgan al morir.

Es de advertir que avants tan sols la tenian de capitans en amunt.

Y aixís va marxant la cosa,
diga 'l que vulga 'l país:
contentant als militars
per lo que paga succehir.

Una particularitat digna de tenirse en compte. L' exercit espanyol es de tots los del mon 'l que, proporcionalment, conta un major número de jefes y oficials.

Un altre dato:

L' exercit espanyol es al mateix temps, entre tots los d' Europa, aquell en que, proporcionalment, moren més soldats rasos de malaltia en los hospitals, gracias a la falta de alimentació y de abrigh.

Lliguin ara aquets dos datos
y admirinse del coteig:
gran augment de sou als jefes...
Als soldats, ni un sigró més.

L' augment de sou concedit als militars, coincideix ab lo miserable estat del magisteri.

Mentres als militars se 'ls aumenta la paga, als mestres d' estudi se 'ls deu la friolera de 24 milions de pesetas.

Veritat es que 'l mestres no disposan de la forsa bruta. Son, al contrari, 'ls apóstols de la civilizació.

Y com a tals, son en conseqüencia 'ls enemichs dels conservadors.

Se 'ns participa que per reunir donatius en favor dels obrers presos, s' ha constituhit una junta composta de tres manýans d' obras y de tres mestres de casas, organisantse de la següent forma: Isidro Tubert, secretari; Antón Franco, contador; Enrich Perés, tesorero, y Joseph Bernich, Pau Mata y Joan Ferré, administradors.

CARTAS DE FORA.—Lo Tio Nelo, rector de Ginestar, fá pochos dias vá declarar que aquell poble estava corromput,

per la gran afició que tenia a llegir LA CAMPANA DE GRACIA y Las Dominicales del libre pensamiento, periódichs excomunicats per bisbes y arquebisbes y 'ls quals no merexian ser llegits, sino cremats. No es extrany que 'l Tio Nelo diga aquestas barbaritats. No hi pot fer més, ho porta a la sanch: li ve com de naixensa. No en vá 'l Tio Nelo de Ginestar es fill de Santa Bárbara.

Anaren al Port de la Selva dos professors protestants a donar una serie de conferencias. quan velshi aquí que 'l jovent católich seminarista del poble armá un alborot contra dits professors, cridant davant d' ells, quan sortian a passeig: «Viva la confessió auricular! Viva Lleó XIII! Mori Luteró! (després de tres sigles de haver mort) Morin aquests homes que volen corrompre la santa fel...» Lo poble liberal, per respondre a aquest acte de grossera intolerancia, se reuní al peu del Centre Católich, y al só de la guitarra entoná himnes a la República y a la Llibertat. Los liberals, sense ser amichs particulars de cap secta religiosa, saben que 'ls protestants han sigut los insultats y comprenen que 'ls mateixos—á lo menos aquí Espanya—no tenen las mans tacadas de sanch fraticida.

Per allá á la montanya de Tagamanent s' hi crían uns rectoris singlaris, que tot lo dia refunfunyan per si van ó no van á la iglesia ab puntualitat, sent aixís que una de las iglesias té tan malas condicions higiénicas, que rara es la vegada que un ó altre felig'és no hi cayga en basca; anyadint que l dia de festa no 's pót traballar, ni jugar, ni cantar siquiera «¿Cóm s' entén aixó de cantar?—diu 'l autor de la carta que transcribim.—Bé cantan vostés, y unas cansóns en llatinorum que ningú las entén, y cobran per cantarlas, lo qual equival á traballar: ¿per quin motiu no hem de poder cantar nosaltres, fentlas de franch, de una manera inteligible y sens més objecte que divertirnos?» Té rahó que li sobra 'l autor de la carta.

A Ripollet passan cosas molt crespas, desde que quatre renegats van donar lo triunfo electoral al Burro d' or. Protejits pèl millonari diputat, fan y desfan sense lley ni fré, de tal manera que aviat en aquell poble no s' hi podrà viure. En las últimas eleccions van nombrar menos regidors dels que 's devían elegir; dels nombrats ab tot y havernhi tres qu' están incapacitats per no pagar contribució, ni un sol va ser donat de baixa. Tot mediant la protecció del Hereu Pantorrillas de Barcelona. L' art de la bruixeria y 'ls sortilegis está á l' ordre del dia, gracias á tenir lo mando lo famós curandero Tamborella. Un pobre jove que ha perdut las facultats mentals passa per embriuat, y contra 'ls que se suposa que li han donat lo mal se promouhen cada dia alborots ab las sévas corresponents amenassas. No sembla sino que Ripollet siga un poble salvatge del Dahomey. Fins lo campanar s' ha esquerdat, com si 's donés vergonya de presenciar lo que passa. Havent triunfat lo Burro d' or, no es extrany que 's vegin á Ripollet tota mena de burradas.

¿QUÉ PASSA?

—¿Hi ha res de nou?—Tot reposa lo que 's diu en santa pau.
—¿Las Corts cóm están?—Tancadas: senadors y diputats son ja á respirar la fresca á la voreta del mar, y 'l govern per fi descansa dels tremendos mals de-cap que ha sufert los darrers días.
—Pero ¿bè hi sentit contar que 'l ministeri está en crisis y que d' avuy á demá...
—No se 's cregui aquests infundis, per ara no hi ha de qué: visqui tranquil, jo li juro; ¡no passa ré!

—¿Y aixó dels bitllets?—En marxa: lo projecte está aprovat, l' ha portat ja la Gaceta, en fi, sols falta que l Banch fassi 'ls corresponents cromos y 'ns los vaji propinant.
—¿Y 'l comer de Madrid?—Guapo; sumís y quiet com un xay.
—¿No deyan que 's proposava sortir armat de punta en blanch y tirar desde un principi tota la emissió á rodar?
—¿Lo comer de Madrid? ¡fugi! Li dich que no hi ha de qué: riguissen, li garanteixo; ¡no passa ré!

—Lo que crech que ha sigut planxa, ó al menos un gran fracás, es aixó de l' amnistia: diu que cap dels militars pensa aprofitarse d' ella, y que potsé 'l resultat que dongui será contrari al que 's van imaginar los seus autors... ¿Qué suposa?
—¿Qué sé jo!... Si 'ls emigrats prenen aixó com á burla y s' empipan, y... ¡qui sab!...
—¿Ay, y que 'n va de lluny d' oscas! ¿no veu que no hi ha de qué? Respecte á aixó, li asseguro; ¡no passa ré!

—¿Y Cuba? ¿no feyan corre que alló marxava tan mal, que 'ls bandolers aumentavan, que 'l tabaco anava á dar, que...—¿Quin cúmulo de mentidas!
—¿Ay ay! ¡si molts diputats d' allí, diuhen y aseguran

que si no 's procura aviat engiponá aquell negoci, lo malestar cundirá, los enemichs que hi té Espanya traballarán, y al finai...
—¿Ilusions de quatre tipos! Fins avuy no hi ha de qué: tinch deu mil motius per dirho; ¡no passa ré!

—¿No?... 'L cert es que jo no sento sino exclamacions y planys, y veig familias que emigran y pobres sense treball...
Si á Espanya tot marxa en popa, ¿cóm es que la gent se 'n va? Si 'l pa abunda lo que diuhen, ¿d' hont surten tants morts de fam? Lo govern que 'ns desgoverna ¿no 'l veu aquest daltabaix? ¿cóm es que no se 'n preocupa? ¿per qué no ho mira? ¿qué fa?
—¿Qué fa?... Ni menos s' hi fixa: ¿que no ho sab aixó vosté? Pèl govern, mentres ell cobri, ¡no passa ré!

C. GUMÁ.

SISTEMA INGLÉS.

I no estessim plenament convenuts de que las Filipinas y demés possessions de la Oceanía espanyola valen molt. 'ns ho faria creure la estrema da afició que 'ls inglesos y alemanys las hi demostran.

Tothom recordará 'ls successos que l' any 85 van desarrollarse á Yap, una de las islas Carolinas. Dos barcos alemanys, ignorant que aque-

llas terras ja tenian amo, anavan á apoderarsen ab tota la ignorancia y bona fé del món.

Ara 'l cas s' ha repetit, ó s' han comensat á fer los traballs preliminaris per repetirlo. Pero aquest cop se tracta d' inglesos, y 'ls inglesos observan una táctica habilíssima, que no té cap punt de semblansa ab la brutalitat dels alemanys.

L' últim correu de Manila 'ns ha portat la noticia. Lo gobernador espanyol de Joló va sapiguer que feya alguns días que un barco de guerra inglés havia colocat varias banderas en la isla Sibutung, l' última de las que forman l' arxipelach joloá.

—¡Hola!—digué 'l gobernador—¿un altre Yap? Veyám qui són aquests guapos.

Sense perdre temps, fa preparar un cañonero y equipat ab trenta homes al mando d' un oficial. L' envia á Sibutung, ab l' encárrech exprés de participar als senyors de las banderas, fossin los que fossin, que allí no podia plantar hi altra bandera que la espanyola.

Arribat lo barco á la isla banderillejada, va veure efectivament uns drapots de colors, fixats en un pal colocat en lo punt més elevat de l' isla. D' inglés no se 'n veyá cap.

—¿Qui ho ha posat aixó?—pregunta 'l comandant de la expedició espanyola als naturals de Sibutung.

—Uns homes d' un barco blanch, molt gros, que corria per aquí.

—¿Abont es ara aquest barco?
—¡Oh! Van plantar la bandera y se 'n van anar.

—¿Y no 'us van dir res?
—No, senyor.

Al poch rato d' aquesta conversa, apareix en l' horisón una embarcació de guerra.

—¿Es aquest lo barco?
—Aquest mateix.

—A veure si vindrá á donar las degudas explicacions.— Pero 'ls inglesos feyan lo pagés; se passejavan á certa distancia de la costa, examinavan lo cañonero y parin de contar.

—¿Sí?—va dir lo comandant espanyol, imitant á Mahoma:—¿lo barco no vé aquí? Aném nosaltres al barco.

Y en quatre gambadas van plantarse al costat de la embarcació inglesa.

La conferencia va ser sumament afectuosa. Los pobres inglesos no duyan cap mala intenció. Aquella bandera era senzillament un punt de mira que havian senyalat, pera practicar certs estudis hidrográficis ordenats pèl seu govern.

—¿No saben que aquesta isla es espanyola?
—¡Oh! Yes...

—¿Per qué no han demanat permís, donchs?
—¡Oh!... Perque no sabíam que tan aprop hi hagués representants del govern d' Espanya.

Lo comandant espanyol podia haver dit:—¡Pobra gent! ¡fiquéulos los dits á la boca!—Pero 's va contentar ab anyadir, sense fer cas de la poca consistencia de la excusa.

—Bueno; donchs ara, perque 's convencin de la soberania que exercim sobre aquestas terras, davant de vostés y de tots los naturals de l' isla, plantarém ab tota solemnitat la bandera espanyola.

—¡All right!

Y aixís mateix va ferse Se va issar la bandera d' Espanya, y terminada aquesta operació, lo cañonero abandoná Sibutung, deixant que 'ls inglesos fessin los seus estudis hidrográficis y prenguessin las midas que llinguessin per convenient.

Aquí acaba la relació que de Manila 'ns envían. Encare que 'l fet, explicat aixís, sembla no tenir importancia, ne té y molta pèls que coneixen lo sistema inglés.

May Inglaterra s' ha apoderat descaradament y ab violencia de cap territori. Los seus procediments son suaus, llarchs, calmosos.

Li agrada tal ó qual país? Demana al govern d' allí que li deixi establir una factoria, un dipósit de carbó, res, una friolera. Un cop té una cama dins, hi fica l' altra; després lo eos, després lo cap y per fi s' hi queda. La factoria, l' edi-

pósit de carbó 's converteixen en castells y ciudadelas. Van anarhi com á rellogats y acaban per ferse 'n amos, poch á poch, insensiblement, sense que 'ls naturals del país se 'n adonin...

Aixó d' anar á apamar l' isla Sibutung, tractantse d' ells, ha de portar qua per forsa.

No será, per lo tant, fora de lloch, que mentres los inglesos prenen midas, lo govern espanyol prengui també las sévas.

FANTÁSTICH.

n diputat carli ha exposat la manera que tindria 'l seu partit de governar á Cuba.

Diu que hi enviaria virreys, com al temps de la Picó.

Però la veritat siga dita: si 'l rey de l' As d' oros persistís en las sévas intencions demostradas quan corria per Espanya en busca de aventuras, lo que faria realment de Cuba seria pulirséla, com llavoras intentava ferho, gastantse 'ls diners en comprar armas de guerra y uns quants regalets per las húngaras.

¡Vaya un tipo per anarse 'n ab escrupuls!

En Sagasta, durant l' istiu, se 'n anirá á pendre dos ó tres menas d' ayguas.

Figúrinse: si ara, sense haverhi anat encare, resulta tan aygualit ¿que no succehirá quan ne torni?

Estiga tranquil, D. Antón: estiga ben tranquil.

Aixó ja no es un home. Aixó es un plat de sópas.

L' augment dels bitllets de banch ha coincidit ab la invasió del dengue.

Sent lo dengue y 'l trancasso dos entermetats distintas,

per ter mal als espanyols venen las dos reunidas.

La Joventut católica de Vich amenisá las festas de Sant Miquel dels Sants posant en escena una sarsuela en la qual no hi sortian donas.

Pèls joves católics es molt perillosa la presencia de una dona sobre la escena. Ells son molt devots, pero no hi poden fer més: l' aspecte de una femella 'ls enarbola.

Succehi, donchs, que l' obra aná representantse ab molta nyonya. Alguns ja badallavan: altres ja comensavan á pesar figas, quan de repent la música preludia uns motius molt coneguts de una sarsuela flamenca molt popular.

¿Ne volen llavoras d' entusiasme entre 'ls joves católics? La son se 'ls n' aná de las orelas, y ¡vinga aplaudir! ¡vinga alsarse del asiento! ¡vinga demanar la repetició de aquella pesa tan retretxera, tan sandunguera, tan flamenca!

¡Oh joves católics! ¡Permeteu que 'us admirí, y que tot admirantvos esperi 'l dia felis en que aplicaréu la música flamenca á las funcions de iglesia!

Recomanéu á tots los músichs de capella que fassan com aquell organista, qu' en lo moment en que sortian de la sagristia 'ls tres capellans que havian de dir l' ofici, preludia la jota dels ratas de la Gran via.

«Yo soy el rata primero.—Y yo el segundo.—Y yo el tercero.»

Hi ha un medi eficás de atreure á las iglesias á la gent que se 'n desvia: la aplicació del flamenquisme á las ceremonias del culto.

Apenas va iniciarse en lo Congrès la qüestió de augment de sou als militars, sorti una veu reclamant augment de sou pèls marinos, un' altra veu reclamant augment de sou pèls diplomátichs... y fins una tercera reclamant augment de sou pèls capellans.

Un amich meu molt sarcástich, exclamá: —La honificació á favor dels capellans la crech molt justa. ¿No s' aumenta 'l sou als militars? Donchs que també s' aumenti als cabecillas.

A Portugal nos están precedint en lo camí de la ban-carrofa.

A Portugal no hi ha diners ¿y qué fa aquell govern per sortir de apuros? Vinga tirar bitllets de Banch... bitllets de Banch de mil reis y de dos mil cinch cents.

Ja veurán com aixó de tirar reis, ara ho fan en paper, y més tart haurán de ferho de un' altra manera.

Tot es comensar.

Tot just s' adopta á Fransa una lley pujant considerablement los drets d' entrada del vi en aquella República, que impossibilitará l' exportació dels caldos espanyols, y ja tot seguit surt un diputat demanant que s' obrin las fronteras permetent l' entrada gratuita dels vins franceses á Espanya.

Es a dir: aquí no sabrem qué ferne dels nostres; donchs que 'n vingan de francesos, y com més n' hi haja més riurém.

Ja ho diu lo ditxo: «Dos vins fan quaranta.»

Lo govern al tancar las Certs está contentíssim de la conducta dels diputats de la majoria.

Ab tants tránguls com hi ha hagut, no se li ha trencat cap cunillet de guix.

Tots quedan sancers y aptes, per continuar dihent que sí, desde que s' obri la següent legislatura.

Sembla que 'l Sr. Durán y Bas se considera tan vexat per lo que en lo Senat li ha succehit, que no gosa ni parlar dels motius que l' induhiren a fer un discurs contra 'l projecte d' emissió del Banch d' Espanya y a votar després a favor de aquest projecte.

Al Circul conservador se 'l considera home a l' aygua: primer per haver fet la contra al govern; després per haverse fet la contra a si mateix.

Los amichs de 'n Planas y Casals ja no li diuhén senyor Durán y Bas, sino Sr. Durant y Baix.

Tan baix ha caygut, que ja no creuhen possible que se 'n aixequi may més.

Un diputat conservador discutint lo projecte de amnistia:

«Los militars sublevats faltaren al honor militar.»

¿Militars sublevats, dius?

¡Héroo del Llerón, parla! Mira que t' aludeixen.

La ley autorisant al Banch d' Espanya pera ampliar l' emissió dels bitllets, signé portada a la sanció de las institucions lo diumenje, contra la presunció dels que creyan que un dia de festa no havia d' emplearse en aquestas cosas.

Y aixó ho fan los conservadors, a pesar de que sostenen que 'ls días de festa no s' ha de treballar.

Pero ells son aixís: per agarrotar al país tots los días son bons.

Aquesta es la millor manera que tenen ells de santificar las festas.

¿Qué no ho saben?

Un arquitecto de Roma ha decidit citar a Lleó XIII, reclamantli uns honoraris per un projecte de Basilica que va confiarli, y que no li ha pagat encare.

Ja 'm sembla que veig la papeleta de citació.

«Per la present se cita a D. Joaquim Pecci (a) Lleó XIII, de professió Papa, etc., etc.»

¡Será bonich!

Prénguinne nota:

«Lo rector de la parroquia de Gomara (Corunya) ha sigut detingut a causa de feridas graves interidas a un feligrés de la seva parroquia.

Y ara no se 'n extranyin. Lo pagés, avants de batre, sega. Lo capellá, avants de celebrar funerals, mata.

Un periódich conservador discuteix sobre si son millors los freres ó 'ls jesuitas per *civilisar* als filipins.

¿Y per *civilisar* als jesuitas y als freres qui será millor?

¿Per *civilisarlos* bè?... ¡La guardia civil!

L' anulació de las elecciones del districte de Gracia s' ha aplassat fins al próxim mes de octubre.

¡Egoísmo conservador!

Com pèl octubre ja comensa a fer fret, los conservadors tenen ganas de que 'ls electors de las Atoras los escalfin.

Lo gobernador de la provincia, Sr. Vivanco, visitá 'l poble de Premiá, ab motiu de la festa major. L' Ajuntament l' obsequiá ab un refresch, y com cap dels regidors s' atrevis a donarli la benvinguda, ni a brindar, un dels presents s' aixecá y digué textualment:

Brindo por conocer al Sr. Gobernador. lo mismo por el Sr. Queralt. Yo soy D. Mariano Solá, barbero de este pueblo.

¡Aixó es afeytar l' eloqüencia a repel, depressa y de un sol cop de navaja!

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO.

1. XARADA.—Ter-rós
2. CONVERSA.—Rita-Mataró.
3. TRENCA-CLOSCAS.—Lo forn del rey.
4. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Florençia.
5. GEROGLÍFICH.—Centellas es una estació.

Han endavidat las 5 solucions los ciutadans Diumenje Bartrola y Pep Galleda; 4, L' Ermitá; 3, Marieta Tous Murtró, C. Ros y Joaquim Gusi; 2, Un Palitruch; y 1 no més, T. Aguiló.

XARADA.

SONET.

A un xaval molt petitet qu' estava venent la Tot li va dí un capellanot aixís mateix:—Tú, bailet, ja pots llensá aixó de pet y fúm lo hu, tabalot

sino 't daré un clatellot que no tindrás may més fret.

Mes lo noy digué:—¡jo 't tochi! cuydis de vosté, mosquit, sino comprim un vestit de dos-tres, y molt aviat d' aquest puesto hauré guillat... y 'n vendré en un altre lloch.

DGMINGO BARTRINA.

ANAGRAMA.

En Pepet se passejava per la voreta del mar y en la tot se va menjar lo tot que al total portava.

PICIO ADAM Y C.

TRENCA-CLOSCAS.

CARMETA DE 'N.

Formar ab aquestas llettras lo nom de un poble de Catalunya.

LEUGIM ANIDEM.

TERS DE SÍLABAS.

... ..
... ..
... ..

Primera: pedra preciosa.—Segona: tubércul.—Tercera: instrument musical.

TANET DE S. POL.

GEROGLÍFICH.

V

MINITS

I

D.A

P. V. BOTIGUERS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Assaboriguap, Bufa-Tripas, Pep Galleda, Domingo, Ju-mera, A. S. (a):Espanch, J. Martí (a) Passarell, C. Balseil, Francis-queta, Joaquim Irug Nomira, J. Poblet y Li. Tort:—Lo que 'ns en-vian aquesta semana no fa per casa.

Ciutadans Antón Tracis, Milord, Joaquim Isug Nomira, T. Aguiló, Diumenje Bartrola, I. M. Roig, Mr. Eugén, H. Omar y Un de Tarras-sa:—Insertarém alguna cosa de lo que 'ns remeten.

Ciudadá Lort Simón: La publicarem.—J. Aran Gaya: Gracias per haver nos enviat lo periódich: los originals son fluixets.—J. Orta: Es molt desgabellat.—J. Mallo: No fila.—Anton del Corral: Va bè.—F. de A. P. (Rupia): No podem parlar a cada número de lo mateix, sino 'l periódich pert l' amenitat. Certas qüestions es millor ventilarlas en los periódichs de aqueixa provincia.—V. Andrés: Lo nou sistema es fluixa; l' altra pot anar.—Quim Artigayre: L' article va molt bè: li doném las gracias.—Moskari Cin-ko-ka: La composició es fluixa, y l' últim vers es llarch: me refereixo a la titulada ¿Que li agrado? L'altra ja es mes corrent.—Cantor de Catalunya: Es re-gulareta.—Amadeo: Va bè.—B. Pacu Mir: N' aprofitarém alguna.—Domingo Bartrina: Ja está publicat: crech qu' es la millor contesta-ció.—Lluís Milla: L' article va bè.—J. Roig Vinardell: Idem lo de vosté y mil gracias.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso. Arch del Teatro, 21 y 23.

FÍ DE TEMPORADA.

Aixís que arriba l' istiu no pensan més qu' en xalarse,

y 'l burro 's queda ab la carga y sense poder alsarse.